

ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ

Γιορτή των γραμμάτων

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κείμενα και δραστηριότητες για την τάξη

Διανέμεται δωρεάν και περιέχει αποσπάσματα από τα βιβλία:

- . *Δι' ευχών των αγίων – Ιανουάριος*, των Δημήτρη και Άννας Φωτοπούλου, επιμέλεια Κατερίνα Χατζηθανάση, με εικονογράφηση της Παρασκευής Χατζηθανάση.
- . *Μεγαλώνοντας με έναν Άγιο*, της Μυρσίνης Βιγγοπούλου, με εικονογράφηση της Μαρίας Νασοπούλου.
- . *Γιορτάζω, τραγουδώ – παίζω, δημιουργώ (2)*, των Μαρίνα Παλιάκη-Μπόκια και Ελπίδα Παλιάκη-Ιεραπετρίτη, με εικονογράφηση της Αγγελικής Δελεχά.

Επιμέλεια: Σταυρούλα Σταμάτη

Σελιδοποίηση: Ευγενία Δρούγα

Υπεύθυνος παραγωγής: Νίκος Γλυκέας

Άδως
ΠΑΙΔΙΚΑ

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Πρίν από πολλά πολλά χρόνια ζούσε στην Καισάρεια της Καππαδοκίας ένα εύλογημένο ανδρόγυνο, ο ιερέας Βασίλειος και η Έμμέλεια, μέ τά δέκα παιδιά τους. Τά παιδιά έβλεπαν τήν άγια ζωή τών γονιών τους και άκουγαν μέ πολλή προσοχή τίς συμβουλές τους. Έτσι, μεγαλώνοντας, έγιναν άνθρωποι θαυμαστοί και άγιασμένοι. Πιό ξακουστός άπ' όλους έγινε ο Βασίλειος πού ξεπέρασε στήν άρετή και τή γνώση όλα του τ' άδελφια.

Άπό μικρό παιδάκι άγαπούσε νά διαβάξει ιστορίες για τή ζωή του Χριστού και τών άγίων και διδασκόταν τίς άγιες Γραφές (= ή Παλαιά και Καινή Διαθήκη και τά Θεόπνευστα βιβλία τών άγίων πατέρων της έκκλησίας μας, τά όποια διαβάζουν οί πιστοί και μαθαίνουν πώς πρέπει

νά ζούν για ν' ἀρέσουν στό Θεό) ἀπό τόν πατέρα του. Ἀργότερα, ὅταν μεγάλωσε λίγο, πῆγε στήν Κωνσταντινούπολη καί κατόπιν στήν Ἀθήνα, ὅπου σπούδασε ὅλες τίς ἐπιστῆμες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἐκεῖ ἔγινε γνωστός για τή φιλομάθειά του, ἀλλά κυρίως για τήν ἀρετή καί τήν ἀσκητικότητά του (= ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία, ἡ προσευχή καί ἄλλες προσπάθειες πού κάνουν ὅλοι οἱ χριστιανοί, [ἀλλά ἰδιαίτέρως οἱ μοναχοί] προκειμένου νά πλησιάσουν πιό πολύ τόν Θεό. Ὅπως στούς ἀθλητικούς ἀγῶνες ὅποιος κάνει πιό σκληρή προπόνηση, αὐτός θά νικήσει, ἔτσι καί στούς ἀσκητικούς ἀγῶνες, ὅποιος στερηθεῖ πιό πολλά ἀπ' αὐτά πού τοῦ ἀρέσουν, αὐτός θά ἀγαπηθεῖ πιό πολύ ἀπό τόν Θεό). Δέν ἔχανε τόν καιρό του σέ πλούσια τραπέζια καί σέ διασκεδάσεις, ὅπως οἱ ἄλλοι μαθητές, ἀλλά κάθε μέρα ἀφιερωνόταν στή νηστεία, τήν ἀγρυπνία καί τήν προσευχή πού ἦταν σ' αὐτόν πιό εὐχάριστες κι ἀπό τά λαμπρότερα γλέντια καί ἀπό τά καλύτερα φαγητά καί ποτά.

Τέτοια ἦταν ἡ ἀρετή τοῦ Βασιλείου, ὥστε, ὅσα χρόνια παρέμεινε για σπουδές στήν Ἀθήνα, νά μή φάει οὔτε κρέας, οὔτε ψάρι, οὔτε κανένα ἄλλο ἀπό τ' ἀρτύσιμα (= τά φαγητά πού δέν πρέπει νά τρῶμε, ὅταν νηστεύουμε π.χ. γάλα, τυρί, κρέας, αὐγά κ.ά) φαγητά. Κρασί δέν ἤπιε ποτέ. Ἡ τροφή του ἦταν ψωμί, νερό καί λίγα λάχανα, ὥστε καί ὁ δάσκαλός του ὁ Εὐβουλος τόν θαύμαζε βλέποντας τήν τόση ἐγκράτεια (= ὁ ἀγῶνας τοῦ κάθε χριστιανοῦ νά ἀπολαμβάνει τά ἀνθρώπινα ἀγαθά [ῥυπνος, φαγητό, πλοῦτος] μέ μέτρο καί νά στερεῖται ὀρισμένα ἀπ' αὐτά για χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὥστε βλέποντας ὁ Χριστός τήν ὑπομονή καί τήν ἀγάπη του νά τόν ἀγκαλιάσει καί σ' αὐτή τή ζωή καί στήν ἄλλη ζωή, μετά τό θάνατό του) καί σωφροσύνη του (= εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ χριστιανοῦ ἐναντία στά πάθη [φιλαργυρία, μίσος, ὀργή κ.ά.] μέ σκοπό νά ἀποκτήσει ὅσο πιό πολλές ἀρετές μπορεῖ). Λένε, μάλιστα, ὅτι ἀργότερα ὁ Εὐβουλος βαπτίστηκε χριστιανός μέ τήν προτροπή τοῦ Ἁγίου.

Ὅταν ὁ Βασίλειος συμπλήρωσε τίς σπουδές του, πῆγε στά Ἱεροσόλυμα ὅπου προσκύνησε τόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας καί βαπτίσθηκε, διότι ἐκείνη τήν ἐποχή οἱ χριστιανοί δέ βαπτίζονταν σέ μικρή ἡλικία, ἀλλά ὅταν πιά ἐνηλικιώνονταν (= εἶναι ἡ ἡλικία ἐκείνη ἀπό τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέ

θεωρείται πιά παιδί ή έφηβος αλλά ένήλικας, δηλαδή άνθρωπος ώριμος και ικανός νά αποφασίζει μόνος του για σημαντικά ζητήματα. Σήμερα ένηλικιωνόμαστε, όταν γίνουμε 18 χρόνων. ένω τά παλαιότερα χρόνια σέ μικρότερη ήλικία). Στή συνέχεια επέστρεψε στήν Άντιόχεια όπου χειροτονήθηκε διάκονος. Έμαθε, όμως, ότι ό πατέρας του άρρώστησε βαριά και θέλησε νά πάει στήν Καισάρεια νά τόν έπισκεφθει και νά πάρει τήν εϋχή του.

Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ Ἅγιος ταξίδευε πρὸς τὴν πατρίδα του, ἐμφανίστηκε ἕνας ἄγγελος -σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό- στὸν ἐπίσκοπο τῆς Καισάρειας Εὐσέβιο καὶ τοῦ εἶπε: «Εὐσέβιε, αὐτὴν τὴν ὥρα καταφτάνει ὁ ἄξιος διάδοχος τοῦ θρόνου σου. Πάρε λοιπόν τοὺς κληρικούς (= ὁ διάκονος, ὁ ἱερέας [παπᾶς] καὶ ὁ ἀρχιερέας [δεσπότης]), τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ λαὸ καὶ τρέξτε νὰ τὸν προῦπαντήσετε στὴν πύλη τῆς πολιτείας». Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου ὁ Εὐσέβιος, χωρὶς νὰ χάσει οὔτε λεπτό, ἔδωσε ἐντολὴ καὶ συγκεντρώθηκαν ὅλοι, κληρὸς καὶ λαός, στὴν πύλη τῆς πόλεως. Μόλις εἶδαν τὸν Ἅγιο Βασίλειο νὰ πλησιάζει, ὁ Θεὸς τοὺς φώτισε καὶ κατάλαβαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μέγας ἄνδρας γιὰ τὸν ὁποῖο μίλησε ὁ ἄγγελος. Τὸν ὑποδέχτηκαν τότε μὲ μεγάλη χαρὰ, γιατί ἡ φήμη καὶ ἡ ἀρετὴ του εἶχαν φτάσει καὶ στὰ δικά τους αὐτιά.

Ὁ Ἅγιος ἔμεινε λίγες ἡμέρες στὴν Καισάρεια καὶ ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος τὸν χειροτόνησε ἱερέα. Λίγο ἀργότερα πῆρε ὁ Θεὸς κοντὰ του τὸν Εὐσέβιο. Τότε οἱ ἐπίσκοποι ἐκείνης τῆς ἐπαρχίας χειροτόνησαν μητροπολίτη καὶ ποιμένα (= στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα εἶναι ὁ κληρικός [ἱερωμένος]). Ποιμένας στὴν ἀρχαία γλῶσσα σήμαινε βοσκός. Ὅπως λοιπόν ὁ βοσκὸς φροντίζει τὰ πρόβατά του, ἔτσι καὶ ὁ ἱερέας φροντίζει τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους, τοὺς διδάσκει καὶ προσεύχεται κανεὶς τους νὰ μὴ χαθεῖ καὶ πάει στὴν Κόλαση, ἀλλὰ ὅλοι νὰ γνωρίσουν καὶ ν' ἀγαπήσουν τὸν Χριστὸ τοῦ λαοῦ τῆς Καισάρειας τὸν Ἅγιο Βασίλειο.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔγινε ἐπίσκοπος ὁ Ἅγιος, αὐξήσε τὴ νηστεία καὶ τὴν προσευχή, καθὼς ἔπρεπε τώρα νὰ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπισκοπῆς του καὶ ὄχι μόνο γιὰ τὴ δική του σωτηρία, γιατί τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἦταν δύσκολα γιὰ τοὺς χριστιανούς.

Καθημερινὰ δίδασκε ἀκούραστα στὸ λαὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἦταν τόσο σοφὰ τὰ λόγια του πού ὅλοι δόξαζαν τὸν Θεὸ γιὰ τὸν καλὸ ποιμένα πού τοὺς ἔστειλε. Ὁ Ἅγιος φρόντιζε ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονταν σὲ ἀνάγκη. Ἔδινε πλούσια ἐλεημοσύνη (= ἡ ἀγάπη πού δείχνουμε στοὺς φτωχοὺς καὶ σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη δίνοντάς τους χρήματα, ροῦχα κι ὅτι ἄλλο χρειάζονται. Ἐπίσης, ἐλεημοσύνη εἶναι καὶ ἡ συντροφιά πού

κάνουμε στους άρρώστους και τους φυλακισμένους, ό καλός λόγος πού λέμε σ' αυτόν πού είναι στεναχωρημένος. Γενικά, έλεημοσύνη είναι ό,τι-δήποτε κάνουμε για νά δώσουμε χαρά στους συνανθρώπους μας) στους φτωχούς και έχτισε τή Βασιλειάδα, μιά μικρή πόλη από νοσοκομεία, όρφανοτροφεία και γηροκομεία, ώστε νά βρίσκουν ανάπαυση και φροντίδα οί άσθενείς, τά όρφανά και οί γέροντες. Μάλιστα, συχνά ύπηρετοϋσε ό ίδιος τούς ανθρώπους.

Έκείνη τήν έποχή ένας μεγάλος διωγμός είχε ξεκινήσει από τούς Άρειανούς έναντίον τών όρθοδόξων Χριστιανών. Άρειανοί λέγονταν όσοι ύποστήριζαν τίς απόψεις του αίρετικού (= ό άνθρωπος πού δέν πιστεύει στην αλήθεια τής πίστεώς μας όπως μās τήν δίδαξε ό Χριστός και οί άγιοι, αλλά πιστεύει και διδάσκει διάφορα φέματα [λάθη] για τόν Θεό, τήν Παναγία και τούς άγίους) Άρείου, ό όποιος έλεγε ότι ό Χριστός δέν ήταν Θεάνθρωπος, αλλά μόνο άνθρωπος πλασμένος από τόν Θεό. Οί Άρειανοί είχαν πάρει μέ τό μέρος τους τόν αυτοκράτορα Ουάλη.

Ό μέγας Βασίλειος, μή μπορώντας ν' άκούει τά φέματα πού διδασκαν, κατηχοϋσε καθημερινά στην αληθινή πίστη τούς χριστιανούς. Έξηγοϋσε στό λαό ότι ό Χριστός ήταν Θεός πού έγινε άνθρωπος για τή δική μας σωτηρία. "Έλεγε, μάλιστα, χωρίς δισταγμό ότι ό αυτοκράτορας Ουάλης ήταν αίρετικός. "Όταν τ' άκουσε αυτά ό Ουάλης, έξοργίσθηκε και αποφάσισε νά στείλει τόν Άγιο στην έξορία. "Όμως τότε, επέτρεψε ό Θεός και παρέλυσε τό χέρι του γραφέα πού έγγραφε τήν απόφαση τής έξορίας, ενώ και τό παιδί του βασιλιά άρρώστησε βαριά και κινδύνευσε νά πεθάνει. Τότε κατάλαβε ό βασιλιάς ότι ό Θεός δέν ήθελε νά έξοριστεί ό άγιος και τόν παρακάλεσε νά έλθει στό παλάτι και νά προσευχηθεί για τή θεραπεία του παιδιού του. Πραγματικά, μόλις έφθασε στά άνάκτορα ό άγιος, τό παιδί γιατρεύτηκε άμέσως.

Λίγο καιρό άργότερα οί Άρειανοί ζήτησαν από τόν Ουάλη νά τούς παραδώσει τό Μητροπολιτικό Ναό τής Νίκαιας, αφού διώξει τούς Όρθοδόξους. Ό αυτοκράτορας, έχοντας τίς ίδιες αίρετικές απόψεις μ' αυτούς, δέχτηκε και έστειλε στρατό στό ναό νά διώξει τούς χριστιανούς.

Ἐκεῖνοι ἔτρεξαν στόν ἅγιο Βασίλειο λέγοντας: «Δέσποτα ἅγιε, σέ παρακαλοῦμε νά μεσιτεύσεις στό βασιλιά μήπως σέ ἀκούσει ἐσένα καί μᾶς ἐπιστρέψει τό Ναό πρίν τόν μολύνουν μέ τίς τελετές τους οἱ αἵρετικοί».

Ὁ Ἅγιος παρουσιάστηκε ἀμέσως στόν αὐτοκράτορα καί τοῦ εἶπε: «Βασιλιά μου, ὁ προφήτης Δαβίδ λέει ὅτι οἱ βασιλεῖς πρέπει νά ἀγαποῦν τή δικαιοσύνη. Πῶς, λοιπόν, ἐσύ ἄδικα πῆρες τό ναό ἀπό τούς ὀρθοδόξους καί τόν ἔδωσες στούς αἵρετικούς Ἀρειανούς;». Θυμωμένος ὁ Οὐάλης εἶπε: «Βασίλειε, δέν ταιριάζει σέ σένα νά κατηγορεῖς ὀλόκληρο αὐτοκράτορα». «Γιά τό δίκαιο ἀρμόζει καί νά πεθάνω βασιλιά μου», ἀπάντησε ὁ ἅγιος.

Μετά ἀπό σκέψη λέει ὁ βασιλιάς: «Πήγαινε ὁ μόνος σου στή Νίκαια καί κρίνε μέ δικαιοσύνη καί τίς δύο πλευρές. Πρόσεξε, ὅμως, νά μήν πάρεις τό μέρος τῶν ὀπαδῶν σου».

Τότε ὁ ἅγιος παρακάλεσε τόν Οὐάλη: «Δῶσε μου τήν ἐξουσία νά κρίνω τίς δύο πλευρές κι ἂν ἀκούσεις ὅτι ὑποστήριξα τούς ὀρθοδόξους, τότε θανάτωσέ με». Ἐδωσε τότε τήν ἄδεια ὁ βασιλιάς καί ὁ ἅγιος ξεκίνησε γιά τή Νίκαια. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, συγκέντρωσε ὅλους τούς Ὀρθοδόξους καί τούς Ἀρειανούς καί μίλησε μ' αὐτά τά λόγια: «Ἦρθα μέ ἐντολή τοῦ βασιλιά γιά νά λυθεῖ τό θέμα τῆς Ἐκκλησίας. Σᾶς προτείνω, λοιπόν, νά κάνουμε τό ἔξῃς: «Ἄς κλείσουμε τίς πόρτες τῆς ἐκκλησίας. Ὑστερα, πρῶτοι οἱ Ἀρειανοί νά προσευχηθεῖτε κι ἂν ἀνοίξει ὁ ναός, ἄς τόν κρατήσετε ἐσεῖς. Ἄν, ὅμως, δέν ἀνοίξει, τότε θά προσευχηθοῦμε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι καί ἂν ἀνοίξει μέ τή δική μας προσευχή, τότε τήν κρατᾶμε ἐμεῖς. Ἄν, πάλι, δέν ἀνοίξει, σᾶς τήν ἀφήνουμε, ἔστω κι ἂν δέν κατορθώσετε ἀπολύτως τίποτα μέ τήν προσευχή σας».

Ἡ πρόταση τοῦ Ἁγίου ἄρεσε σέ ὅλους. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐκλείσαν καλά τίς πόρτες τῆς ἐκκλησίας, ἄρχισαν νά προσεύχονται οἱ Ἀρειανοί. Προσεύχονταν γιά τρεῖς ἡμέρες παρακαλῶντας νά γίνει τό θαῦμα. Ὅμως, ὁ Χριστός δέν ἄκουσε τίς προσευχές τους, ἀφοῦ εἶχαν πίστη ψεύτικη καί μέ τίς διδασκαλίες τους ἔβριζαν τόν Κύριο.

Τότε ὁ ἅγιος προσκάλεσε ὅλους τούς Ὀρθοδόξους σέ προσευχή καί ἀφοῦ πῆγαν σέ μιᾶ διπλανή ἐκκλησία, τοῦ ἁγίου Διομήδους, ἔκαναν ὀλονύκτια

ἀγρυπνία (= ἡ ἀκολουθία πού γίνεται στήν ἐκκλησία ἀργά τό βράδυ καί διαρκεῖ ἕως νωρίς τό πρωί. ὀνομάζεται ἔτσι, ἐπειδή οἱ πιστοί στεροῦνται λίγο ἀπό τόν ὕπνο τους γιά νά προσευχηθοῦν καί νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό). Ὅταν ξημέρωσε, κατευθύνθηκαν πρὸς τό Μητροπολιτικό Ναό. Ὁ ἅγιος Βασίλειος σφράγισε τρεῖς φορές τήν πόρτα μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ λέγοντας: «Εὐλογημένος ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων» καί, ὦ τοῦ θαύματος!, οἱ πόρτες τοῦ ναοῦ ἄνοιξαν διάπλατα. Ὁ ἅγιος τότε μπῆκε στήν ἐκκλησία μέ τό πλῆθος τῶν Ὁρθοδόξων καί τέλεσε τή Θεία Λειτουργία. Ὑστερα, παρέδωσε στούς Ὁρθοδόξους τό ναό, ὅπως εἶχε συμφωνηθεῖ. Ἐκείνη τήν ἡμέρα πολλοί Ἀρειανοί ἄφησαν τήν ψεύτικη πίστη τους καί ἐπέστρεψαν στήν Ὁρθοδοξία. Ὅμως, ὁ καλός Θεός ἐπέτρεψε κι ἄλλες φορές νά θαυματουργήσει ὁ Ἅγιος μέ τήν προσευχή του.

Ἔτσι συνέβη κι ὅταν κάποτε ἐπισκέφθηκε τόν ἅγιο ὁ ὄσιος Ἐφραίμ ὁ Σῦρος: ἀφοῦ ἀσπάστηκε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ἄρχισαν νά συζητοῦν. Ὅμως, ὁ ὄσιος Ἐφραίμ γνώριζε μόνο τή συριακή γλώσσα καί ἀγνοοῦσε τήν ἐλληνική. Γι' αὐτό τό λόγο, συζητοῦσαν μέ τή βοήθεια ἑνός διερμηνέα, ὁ ὁποῖος ἐξηγοῦσε τά λόγια τοῦ ἑνός στόν ἄλλο. Κάποια στιγμή, λοιπόν, μίλησε ὁ ὄσιος Ἐφραίμ: «Μία χάρη ζητῶ ἀπό τήν ἀρχιερωσύνη σου, δοῦλε τοῦ Θεοῦ». «Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, εἶπε ὁ ἅγιος Βασίλειος, γιατί μεγάλη χάρη σοῦ ὀφείλω πού ἤρθες ἀπό τόσο μακριά γιά νά μέ δεῖς». Εἶπε τότε ὁ ὄσιος: «Γνωρίζω, Δέσποτα ἅγιε, ὅτι, ἂν παρακαλέσεις τό Θεό γιά κάτι, στό προσφέρει. Σέ παρακαλῶ, λοιπόν, νά τοῦ ζητήσεις νά μιλήσω ἐλληνικά, γιατί δέ γνωρίζω καθόλου αὐτή τή γλώσσα καί δέν μπορούμε νά μιλήσουμε ἄνετα χρησιμοποιώντας διερμηνέα».

«Μοῦ ζητᾶς πράγμα πού ξεπερνᾶ τή δύναμή μου, ἀπάντησε τότε ὁ ἅγιος, ἐπειδή ὁμως τό ζητᾶς μέ πίστη, ἄς παρακαλέσουμε καί οἱ δύο τό Θεό καί ἐλπίζω ὅτι θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐπιθυμία σου». Προσευχήθηκαν καί οἱ δύο γιά ὥρα πολλή. Ὅταν τελείωσε ἡ προσευχή τους, εἶπε ὁ Ἅγιος δυνατά: «Ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄς εἶναι μαζί σου καί ἄς μιλήσεις ἐλληνικά!»

Πραγματικά, ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ἄρχισε νά μιλάει τήν ἐλληνική γλώσσα ὁ ὄσιος Ἐφραίμ. Παρέμεινε τρεῖς ἡμέρες κοντά στόν ἅγιο Βασίλειο καί

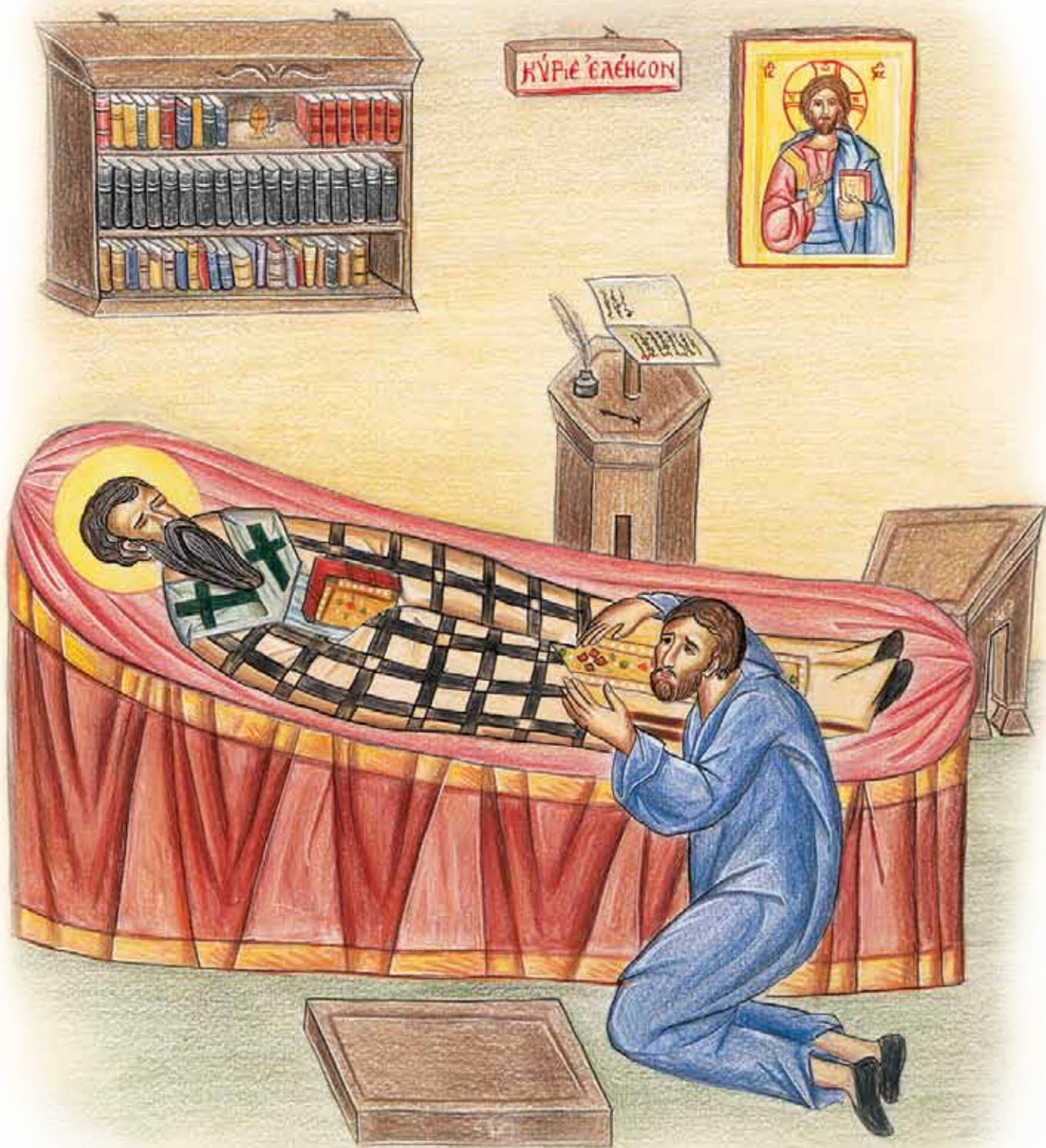
ἀφοῦ ὠφελήθηκε πολύ ἀπό τή διδασκαλία του, ἐπέστρεψε στήν ἔρημο, δοξάζοντας τόν Θεό πού γνώρισε ἕναν τόσο ἐνάρετο (= ἐκεῖνος πού ἔχει πολλές ἀρετές) ἄνθρωπο.

Καθώς τά χρόνια περνοῦσαν, ἡ ὑγεία τοῦ Ἁγίου συχνά κλονιζόταν. Γι' αὐτό ἀναγκαζόταν πολλές φορές νά ζητάει τή βοήθεια τῶν γιατρῶν. Ἐνας ἀπ' αὐτούς ἦταν Ἑβραῖος καί ὀνομαζόταν Ἰωσήφ. Αὐτός ἦταν ἐξαιρετος γιατρός καί μπορούσε ἀπό τό σφυγμό καί μόνο τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἀσθενοῦς νά καταλάβει τρεῖς ἡμέρες πρίν, ἄν αὐτός πρόκειται νά πεθάνει. Ὁ ἅγιος Βασίλειος ἀγαποῦσε πολύ αὐτόν τόν Ἑβραῖο, διότι ἔβλεπε τήν καλή του καρδιά. Συχνά τοῦ μιλοῦσε γιά τήν πίστη τῶν χριστιανῶν προτρέποντάς τον νά πιστέψει στό Χριστό καί νά βαπτισθεῖ. Ὁ Ἑβραῖος, ὅμως, δέ δεχόταν, μέ κανέναν τρόπο. Ὅμως, ὁ πανάγαθος Θεός βλέποντας τήν καλή ψυχή του, τόν ἔφερε στή χριστιανική πίστη μέ τό ἐξῆς θαυμαστό γεγονός:

Ὅταν ὁ ἅγιος Βασίλειος κατάλαβε ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, κάλεσε τόν Ἑβραῖο μέ τήν πρόφραση ὅτι ἤθελε νά τόν γιατρέψει καί τοῦ λέει: «Τί λές, Ἰωσήφ, πότε θά πεθάνω»; Ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔπιασε τό σφυγμό τοῦ Ἁγίου καί κατάλαβε ὅτι ἔφθασε στό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του (= ἡ ζωή πάνω στή γῆ), εἶπε: «Δεσπότη μου! Σήμερα μέ τή δύση τοῦ ἡλίου θά πεθάνεις κι ἐσύ». Λέει τότε ὁ ἅγιος: «Ἰωσήφ, λάθος κάνεις». «Ἀλήθεια σοῦ λέω, Δεσπότη μου, εἶπε ὁ Ἰωσήφ, σήμερα θά δύσουν δύο ἡλιοι: ὁ κανονικός ἡλιος καί ἐσύ, ὁ ἡλιος τῆς Καισάρειας. Μόνο τακτοποίησε γρήγορα τίς ὑποθέσεις τῆς ἐκκλησίας σου, γιατί θά πεθάνεις πρίν νυχτώσει». «Καί, ἄν ζήσω μέχρι τό πρωί, τί θά κάνεις Ἰωσήφ;», ρώτησε ὁ ἅγιος. «Ἄν ζήσεις μέχρι τό πρωί, τότε ἄς πεθάνω ἐγώ», εἶπε ὁ γιατρός. «Καλά τό εἶπες, ἀπάντησε ὁ ἅγιος, νά πεθάνει μέσα σου ἡ ἁμαρτία καί νά βαπτισθεῖς, ὥστε νά ζήσεις γιά τό Χριστό». Ἀπάντησε τότε ὁ Ἑβραῖος: «Γνωρίζω, δεσπότη μου, ὅτι ἐπιθυμεῖς νά βαπτισθῶ. Ὅμως, εἶναι ἀδύνατο νά ζήσεις ἕως τό πρωί, γιατί ἡ ἀνθρώπινη φύση δέν μπορεῖ νά παραβεῖ τούς νόμους τῆς ἰατρικῆς. Καί γιά νά σοῦ τό ἀποδείξω, σοῦ δίνω ὑπόσχεση ὅτι, ἄν δέν πεθάνεις σήμερα τό βράδυ, ἐγώ αὔριο βαπτίζομαι χριστιανός μαζί μέ ὅλη μου τήν οἰκογένεια».

Όταν έφυγε ο Έβραϊος, προσευχήθηκε θερμά ο άγιος και είπε: «Σέ παρακαλώ, Πανάγαθε Θεέ μου, άσε με σ' αυτόν τό μάταιο κόσμο και αυτή τή νύχτα, ώστε νά γνωρίσει τή δύναμή Σου ο Ίωσήφ και νά σωθει μέ τό βάπτισμα κι αυτός και ή οικογένειά του». Και ο Θεός άκουσε τήν προσευχή του. Τό πρωί έστειλε ο άγιος νά καλέσουν τό γιατρό. Αυτός πήρε τό δρόμο για τό σπίτι του άγίου, σίγουρος ότι θά τον βρει νεκρό. Όταν μπήκε στην κάμαρα και τον είδε ζωντανό και χαμογελαστό, φώναξε μέ θαυμασμό: «Είναι μεγάλος ο Θεός των χριστιανών! Δέν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν! Σ' Αυτόν πιστεύω και έγώ και βαπτίζομαι σήμερα!» Τότε του είπε ο άγιος: «Εγώ θά βαπτίσω έσένα και όλη τήν οικογένειά σου». Άφοϋ σηκώθηκαν, πήγαν στην εκκλησία, όπου βαπτίσθηκαν μέ τή γυναίκα του και τά παιδιά του και πήρε από τον άγιο τό όνομα Ίωάννης. Ύστερα ο άγιος τούς κοινωνήσε τά Άχραντα Μυστήρια και άφοϋ επέστρεψαν στό σπίτι, κάθισε ο άγιος στό κρεβάτι του και τούς δίδασκε τά δόγματα (= ή άληθινή διδασκαλία τής πίστεώς μας, όπως μάς τήν αποκάλυψε ο Χριστός και τήν δίδαξαν οι άγιοί μας. Όσοι πιστεύουν στα δόγματα τής Έκκλησίας ονομάζονται ορθόδοξοι χριστιανοί, όσοι τ' άρνούνται λέγονται αίρετικοί) τής πίστεως. Κάποια στιγμή ρώτησε τό γιατρό: «Πότε θά πεθάνω Ίωάννη»; «Όταν έσύ όρίσεις, άγιε Δέσποτα», άποκρίθηκε εκείνος.

Μέ τά λόγια αυτά του γιατροϋ παρέδωσε ο άγιος τήν τίμια και φωτεινή ψυχή του στό Θεό. Τότε έπεσε ο Ίωάννης στα πόδια του Αγίου μέ δάκρυα στα μάτια: «Πιστεύω, δοϋλε του Θεοϋ, ότι, αν δέν ήθελες, ούτε τώρα θά πέθαινες». Όταν έγινε γνωστή ή κοίμηση (= ο θάνατος του ανθρώπου. Ονομάζεται έτσι, γιατί σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τής Έκκλησίας οι νεκροί κοιμούνται στα κοιμητήρια και θά ξυπνήσουν στη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου) του Αγίου, μαζεύτηκαν πλήθη πιστών και άφοϋ έκλαψαν αρκετή ώρα για τό χαμό του πνευματικοϋ τους πατέρα (= είναι ο ιερέας εκείνος στον όποιο κάθε χριστιανός έξομολογείται τίς άμαρτίες του και ζητάει συμβουλές για νά αντιμετωπίζει τίς καθημερινές δυσκολίες που συναντά στον άγωνα του νά αγαπήσει περισσότερο τον Θεό, ο ιερέας αυτός αγαπάει σαν πατέρα [πνευματικός βέβαια] τά πνευματικά του παιδιά και παρα-

καλεῖ τόν Θεό νά τά φωτίζει καί νά τά βοηθάει νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό θέλημά Του), ἐνταφίασαν τό ἅγιο σῶμα του μέ μεγάλες τιμές.

Ἰσχνός (= πολύ ἀδύνατος) ἦταν σέ ὅλη του τή ζωή ὁ ἅγιος Βασίλειος ἀπό τήν αὐστηρή νηστεία καί τήν ἄσκησι καί ὄχι βέβαια χοντρός καί ροδαλός καί ντυμένος μέ κόκκινα ροῦχα, ὅπως νομίζουν πολλοί. Τά μαῦρα του μαλλιά καί τά γένια δέν πρόλαβαν ν' ἀσπρίσουν, καθώς κοιμήθηκε σέ ἡλικία μόλις 45 ἐτῶν.

Ο Άγιος Βασίλειος στην Αθήνα διδάσκει στους νέους

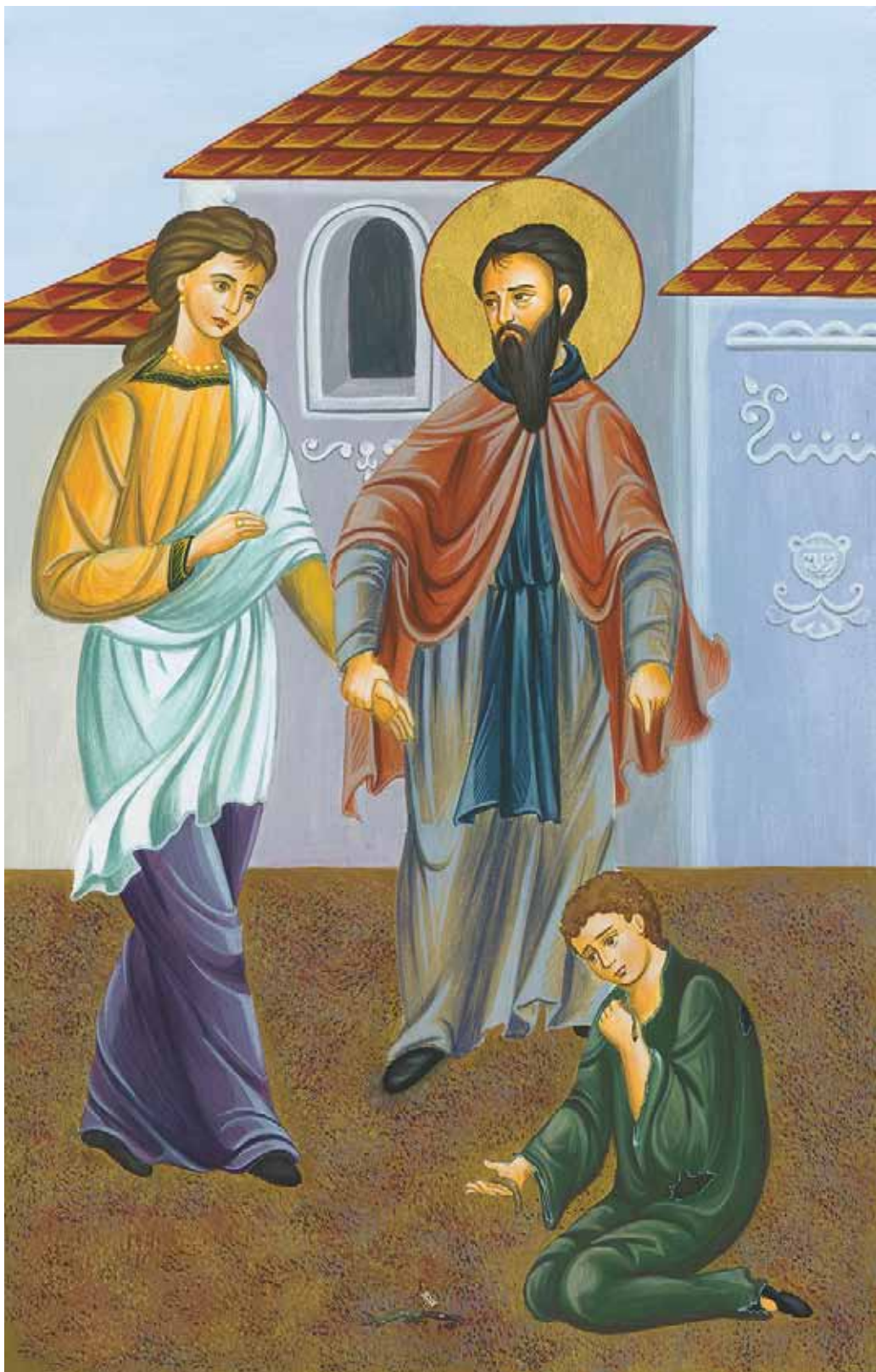
Ο Άγιος Βασίλειος και ο Άγιος Γρηγόριος στο ασκητήριο του Πόντου

Ο Άγιος Βασίλειος ταξιδεύει στην έρημο και γνωρίζει τους μεγάλους ασκητές

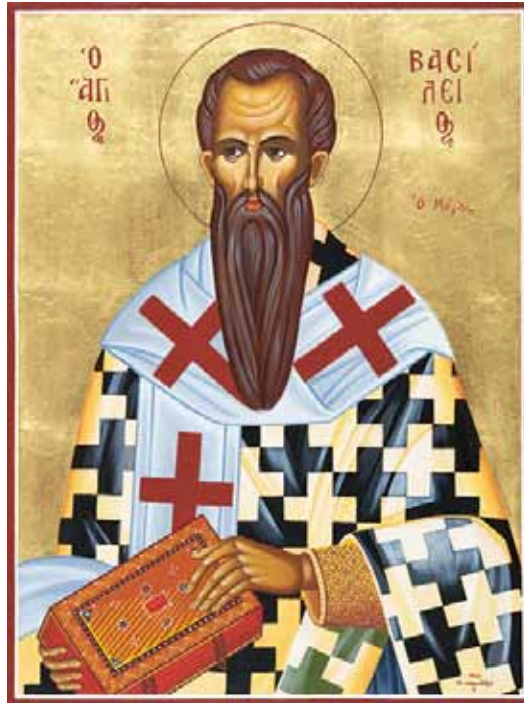

Ο Άγιος Βασίλειος ευλογεί τους ασθενείς

Ο Άγιος Βασίλειος αφηνίζει την αρχόντισσα

Καισάρεια, έτος 367-368

Ο χειμώνας έπεσε βαρύς εφέτος σ' όλη την Καππαδοκία. Δεν ήταν μόνο το κρύο που πάγωνε ανθρώπους και ζώα, μα κάτι φοβερότερο, η πείνα. Το κακό είχε αρχίσει πιο μπροστά, με την ανομβρία. Τα γεννήματα ήταν λίγα και οι άνθρωποι στα χωριά πορευόντουσαν μ' ό,τι μπορεί να δώσει η γη χωρίς την ευλογία της βροχής. Στις μεγάλες πόλεις, τις εισαγωγές και εξαγωγές των τροφίμων και των ειδών πρώτης ανάγκης τις είχαν στα χέρια τους οι μεγαλέμποροι. Αυτοί οι άνθρωποι, έξυπνοι και προνοητικοί, γέμιζαν τις αποθήκες τους από καιρό πριν, και περίμεναν να δώσουν τα προϊόντα τους στην αγορά τη στιγμή που θα τ' αγόραζε ο κόσμος για χρυσάφι. Το μυστικό το ήξεραν καλά. Ο πεινασμένος πληρώνει όσο-όσο. Μπορεί να πουληθεί ολόκληρος για ένα πιάτο φαγητό και για μια χούφτα στάρι.

Ο Επίσκοπος Βασίλειος αδύνατος και σχεδόν πάντα άρρωστος. Η κατάσταση της υγείας του χειροτερεύει κάθε χειμώνα κι ας είναι μόλις 37 ετών. Φαίνεται γερασμένος.

Αυτός όμως που δε λύγισε μπροστά σε εχθρούς και αρρώστιες, λύγισε τώρα μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Η πείνα άρχισε να θερίζει ζωές. Εκείνος λειτουργεί και κάνει παρακλήσεις σε εκκλησίες άδειες. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι άρρωστοι και ανήμποροι. Μέρα-νύχτα κλαίει και προσεύχεται. Κάθε φορά που βγαίνει έξω, γίνεται χειρότερα. Η ευαίσθητη ψυχή του δεν μπορεί ν' αντέξει το δράμα που ζουν τα παιδιά, τα σβησμένα βλέμματά τους και τα σκελετωμένα κορμάκια. Τα κοκκαλιάρικα χέρια τους, που απλώνονται μπροστά του και περιμένουν, τον κυνηγούν μέρα και νύχτα. Δεν το αντέχει αυτός να ζει κι αυτά να πεθαίνουν.

Όσο και να προσεύχεται, μάννα εξ ουρανού δεν πέφτει. Αρχίζει να χτυπά τις πόρτες του κράτους.

- Δυστυχώς, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, του λένε. Έχουμε χάσει κάθε έλεγχο. Είμαστε στα χέρια των πλουσίων. Έχουν ανοίξει πια τις αποθήκες τους, αλλά τα πουλούν όλα στη μαύρη αγορά.

Το κράτος λοιπόν ανύπαρκτο. Από αρχές και εξουσία, ελπίδα καμιά. Οι άνθρωποι σκοτώνονται για λίγο σιτάρι. Πόσο αγριεύει η πείνα τον άνθρωπο! Πού είναι η όμορφη και πολιτισμένη Καισάρεια; Οι άνθρωποί της έγιναν χειρότεροι κι από θηρία. Μαζί με τους ανθρώπους αγρίεψε και η φύση. Βλέπει ο Άγιος τους αγρούς και κλαίει για την ακαρπία τους. Βλέπει και τον ουρανό και στενάζει.

- Ο Θεός θέλει να μας αφανίσει, λένε οι πιστοί, απελπισμένοι.

- Όχι ευλογημένοι, μη βαρυγκωμάτε. Μια δοκιμασία είναι. Ας έχουμε για παράδειγμα τον πολύαθλο Ιώβ. Τόσα δεινά υπέφερε και δόξαζε τον Κύριο! Κάντε υπομονή. Μη χάνετε την πίστη και την ελπίδα σας στο Θεό.

Ο Επίσκοπος, από τη μια, συμβούλευε και καθοδηγούσε το ποίμνιό του, κι από την άλλη, έκλαιγε προσευχόμενος όλη τη νύχτα. «Κύριε, ἐπί Σοὶ ἤλπισα, μὴ ἐγκαταλείπῃς με». Ὑστερα από μια τέτοια ολονύκτια αγρυπνία πήρε τη μεγάλη απόφαση, να πάει να πέσει στα πόδια των πλουσίων. Θα παρακαλέσει, θα ζητιανέψει, θα απειλήσει! Φτάνει μόνο να ταΐσει τα παιδιά.

- Τρελάθηκες, Βασίλειε! Ξέρεις με ποιους πας να τα βάλεις;

Εκείνος όμως δεν ακούει κανέναν. Το μόνο που σκέφτεται είναι τα παιδιά. Νιώθει μεγάλη ευθύνη απέναντί τους. Ακόμα και τα παιδιά των εχθρών του, που οι γονείς τους τον κυνηγούν, τα νοιάζεται και τα πονάει. Αυτό του δίνει τη δύναμη κι αρχίζει να χτυπά τις πόρτες των πλουσίων. Άλλοι του ανοίγουν και άλλοι όχι. Κάποιοι του δίνουν, αλλά είναι ψίχουλα μπροστά σε τόση ανάγκη. Τότε αποφασίζει να πάει στον πιο πλούσιο άρχοντα της πόλης. Ξέρει ότι, αν αυτός κάνει την αρχή, θα υποκύψουν και οι άλλοι. Ίσως ήταν λάθος του ν' αρχίσει από χαμηλά.

Ο άρχοντας δέχεται να τον ακούσει. Κανείς δεν μπορεί να αψηφήσει τον Μέγα Βασίλειο.

- Είσαι, αδελφέ μου, ο πρώτος άρχοντας σε όλη την Καππαδοκία. Έχεις μυαλό έξυπνο κι εμπορικό. Το σπίτι σου και οι αποθήκες σου έχουν όλα τα αγαθά. Ότι προστάξεις, γίνεται.

- Τι θέλεις από μένα, πατέρα Βασίλειε; Μίλα ξεκάθαρα.

- Θέλω να μου φτιάξεις ένα σύννεφο. Θέλω να επινοήσεις έναν έξυπνο τρόπο να πέσουν στη γη λίγες σταγόνες νερού. Θέλω να εξαναγκάσεις τη γη να καρποφορήσει.

- Ξέρεις καλά ότι κι όλα μου τα πλούτη να δώσω, δεν μπορώ να φτιάξω ένα σύννεφο. Όλα αυτά που μου ζητάς, μόνο ο Θεός μπορεί να στα δώσει.

- Ορθά μίλησες. Μόνο ο Θεός είναι πηγή χαρισμάτων. Αυτός βοήθησε κι εσένα και απολαμβάνεις σήμερα όλα αυτά τα αγαθά. Βλέπω τα παιδιά σου χαρούμενα να τρέχουν μέσα στο σπίτι. Γιατί δεν τα βγάζεις έξω στους δρόμους να δουν τ' άλλα παιδιά που πεθαίνουν; Σκέφτηκες ποτέ να ήσασταν εσείς στη θέση αυτών των ανθρώπων;

- Σταμάτα! Σταμάτα! Φωνάζει ο άρχοντας γεμάτος θυμό.

Μα εκείνος συνεχίζει:

- Μόνο το έλεος του Θεού θα ζητούσες τότε. Εξάλλου, το είπες και μόνος σου, δεν μπορείς να κάνεις ούτε ένα μικρό σύννεφο. Πόσο μάλλον να γλυτώσεις την οικογένειά σου από μια μεγάλη συμφορά! Κι αν έρθει η ώρα να ζητήσεις τη βοήθεια του Θεού, θα σου τη δώσει; Σκέψου, τι έδωσες εσύ, για να 'χεις το θάρρος να ζητήσεις; Ο Κύριος σου χάρισε πολλά αγαθά. Ο

τρόπος όμως που τα χρησιμοποιείς είναι ο σωστός; Μήπως γίνουν αιτία αυτά να χάσεις την ψυχή σου; Θυμήσου το τέλος του άφρονα πλούσιου.

- Πες μου ξεκάθαρα τι θέλεις.

Ο Άγιος τον κοιτάζει στα μάτια.

- Θέλω να σε βοηθήσω ν' αποχωριστείς λίγα από τα πλούτη σου που έχουν κολλήσει πάνω σου σαν βδέλλες.

- Πόσα θέλεις; Πόσους θα ταΐσεις;

- Όλους!

- Είσαι τρελός; Όλη η Καππαδοκία πεινάει.

- Θέλω να ταΐσω όλη την Καππαδοκία. Ή όλα ή τίποτα! Καταλαβαίνεις; Ο άρχοντας χτυπά τη γροθιά του στο τραπέζι. Εκείνη την ώρα ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η γυναίκα του. Τον βλέπει να τρέμει και πάει κοντά του.

- Τι πάθατε;

- Τίποτα. Δεν είναι τίποτα. Συνόδευσε, σε παρακαλώ, έξω τον πατέρα Βασίλειο.

Η αρχόντισσα κάνει μια μικρή υπόκλιση προς το μέρος του.

- Περάστε από δω, πάτερ.

- Καλό θα ήταν να το ξανασκεφτείς, του λέει για τελευταία φορά καθώς τον ξεπροβοδίζει η αρχόντισσα.

Προχωρούν δίπλα-δίπλα.

- Το σπίτι σας είναι σωστό παλάτι!

- Υπάρχουν κι άλλα ωραιότερα.

- Θα θέλατε να είναι σαν τα άλλα;

- Ποιος δε θέλει πάντα το καλύτερο;

- Είναι αλήθεια ότι η επιθυμία δεν έχει όρια. Προσέξτε τη θάλασσα. Κι αυτή ακόμα έχει τα όριά της. Μόνο ο πλεονέκτης δεν έχει όριο. Όσα περισσότερα αποκτά, τόσα περισσότερα θέλει.

- Είναι αμαρτία λοιπόν να είναι κανείς πλούσιος;

- Όχι, βέβαια. Ο Θεός βοηθά τους πλούσιους ν' αποκτήσουν πολλά αγαθά, για να βοηθήσουν με τη σειρά τους τους φτωχούς. Άλλωστε ο πλούτος δεν είναι για απόλαυση, αλλά για σωστή διαχείριση.

- Μην ξεχνάτε ότι ο άντρας μου κι εγώ είμαστε χριστιανοί. Εκκλησιαζόμαστε συχνά και νηστεύουμε.

- Χαίρομαι που το ακούω. Για σκέψου όμως ποιο το όφελος να νηστεύεις, να προσεύχεσαι, να έχεις ευλάβεια και να μη βοηθάς το συνάνθρωπό σου; Μήπως τελικά η ψυχούλα σας ευφραίνεται μόνο με τα άψυχα υλικά αγαθά;

Η αρχόντισσα σταματά. Έχει γίνει κατακόκκινη και τον κοιτά στα μάτια.

- Τι θ' απολογηθείς, παιδί μου, στο δικαστήριο του Χριστού, όταν σε περικυκλώσουν οι αδικημένοι; Ποιος θα σε υπερασπιστεί; Της λέει με συμπόνια.

- Σταματήστε! Φτάνει. Δε θέλω ν' ακούσω τίποτα άλλο.

Του δείχνει την εξώπορτα.

- Περάστε.

Εκείνος κοντοστέκεται για λίγο. Πώς να φύγει με άδεια χέρια; Κάθε μέρα που περνά, μετράνε και νέα θύματα. Με μια γρήγορη κίνηση την αρπάζει από το χέρι και βίαια σχεδόν αρχίζουν να κατεβαίνουν δυο-δυο τα σκαλοπάτια.

- Αφήστε με! Τι κάνετε; Αφήστε με!

- Αφού δε σου αρέσει ν' ακούς, ίσως σου κάνει καλό να δεις με τα ίδια σου τα μάτια. Προχώρα, λοιπόν. Βγες από το χρυσό κλουβί σου να δεις τι γίνεται παραέξω.

- Είστε τρελός! Ο άντρας μου θα μάθει τι κάνατε και θα το πει στον αυτοκράτορα. Είναι φίλος του και θα σας συντρίψει.

- Εμένα μ' έχουν συντρίψει τα παιδιά που πεθαίνουν στους δρόμους!

Οι υπηρέτες βλέπουν έντρομοι τον μικροκαμωμένο παπά να σέρνει την αρχόντισσα. Πάνω στη βιασύνη τής έχουν φύγει τα χρυσά πασουμάκια της. Τρέχει ξωπίσω του, αναμαλλιασμένη, στους παγωμένους δρόμους. Σε λίγο σταματούν. Άνθρωποι και σκυλιά σκαλίζουν κάτι σκουπίδια και προσπαθούν να βρουν κάτι φαγώσιμο. Αηδιασμένη, γυρίζει το πρόσωπό της από την άλλη.

Την τραβά και πάλι απότομα και προχωρούν. Στο πρώτο φτωχόσπιτο που συναντά, ανοίγει την πόρτα και την σπρώχνει μέσα. Στη γωνιά δυο

παιδιά σκελετωμένα, σχεδόν αέρινα, έχουν αγκαλιάσει έναν κοκκαλιάρη σκύλο και προσπαθούν να ζεσταθούν. Η μάνα κάθεται παραδίπλα και θηλάζει ένα μωρό. Ο πατέρας Βασίλειος σκύβει και το παίρνει από την αγκαλιά της. Είναι πεθαμένο. Το ισχνό της στήθος στάζει αίμα. Η αρχόντισσα κοιτάζει τρομαγμένη. Πρώτη φορά στη ζωή της βλέπει μάτια άδεια και φοβάται. Η μάνα και τα παιδιά απλώνουν τα χέρια προς το μέρος της. Δεν αντέχει. Βάζει μια δυνατή κραυγή και έντρομη βγαίνει προς τα έξω κλαίγοντας. Εκείνος την ακολουθεί.

- Κι ακόμα δεν είδες τίποτα, καλή μου κυρά, τίποτα!...

Εκείνη συνεχίζει να κλαίει.

- Δείξε λίγη συμπόνια. Δώσε φωμί στον πεινασμένο και θα λάβεις ζωή αιώνια. Αυτός που σκόρπισε και έδωσε στους φτωχούς, έχει δικαιοσύνη που μένει στον αιώνα.

Τρεις καβαλάρηδες φτάνουν εκείνη τη στιγμή και σταματούν μπροστά τους. Ο άρχοντας κατεβαίνει και μ' ένα βελούδινο μανδύα σκεπάζει τη γυναίκα του. Εκείνη, πριν πάει μαζί του, βγάζει από το λαιμό και τα χέρια της τα χρυσά κοσμήματά της. Ανοίγει την πόρτα και τ' αφήνει μπροστά στα πόδια της σκελετωμένης γυναίκας. Αυτή κάνει μια μικρή κίνηση να χαϊδέψει το αφράτο χεράκι της αρχόντισσας, αλλά δεν το τολμά.

Αρκετός κόσμος άρχισε να μαζεύεται γύρω τους. Ο άρχοντας παίρνει αγκαλιά τη γυναίκα του και βάζοντάς την πάνω στο άλογο, του λέει:

- Αυτό, Βασίλειε, θα μου το πληρώσεις. Πολύ σύντομα και πολύ ακριβά!

- Θα περιμένω.

- Αύριο κιόλας!

- Ας είναι κι αύριο, λέει, και, καθώς τα πόδια του άλλο δεν τον βαστούν, κάθεται κάτω.

Οι καβαλάρηδες ξεκινούν. Η αρχόντισσα κοιτάζει τον πατέρα Βασίλειο μέχρι που χάνεται στη στροφή του δρόμου. Δυο άνδρες πάνε κοντά του και τον βοηθούν να σηκωθεί, να πάει σπίτι του.

Τα νέα έτρεξαν σ' όλη την Καισάρεια από στόμα σε στόμα. Οι πλούσιοι σκέφτονται και συσκέπτονται. Η εξουσία περιμένει διαταγές. Οι φτωχοί

μιλάνε για τον μεγάλο αυτόν άνδρα που τολμά και μιλά, χωρίς να φοβάται κανέναν. Ο λόγος του πότε γίνεται χάδι και πότε μαχαίρι. Άλλοτε παρακαλεί και άλλοτε φοβερίζει.

Η αυγή βρίσκει τον πατέρα Βασίλειο να προσεύχεται.

- Γεννηθήτω το θέλημά Σου, Κύριε.

Οι άρχοντες τον καλούν. Εκείνος περιμένει ν' ακούσει την απόφαση. Είναι έτοιμος για όλα.

- Οι αποθήκες μας είναι ανοιχτές. Πάρε όσα τρόφιμα θέλεις και τάισε τον κόσμο. Όλα είναι στη διάθεσή σου. Το μόνο που θέλουμε είναι να τα διαχειριστείς όλα εσύ.

- Δόξα Σοι, Κύριε, Δόξα Σοι! ψελλίζει συγκινημένος και από τα μάτια του τρέχουν δάκρυα.

Για πότε άναψαν οι φωτιές στους φούρνους και στήθηκαν τα καζάνια ούτε κι ο ίδιος ο Άγιος δεν το κατάλαβε. Πού τη βρήκε τόση δύναμη! Η αρρώστια του τον ξέχασε ή μάλλον την ξέχασε αυτός. Άρχισε να μοιράζει τροφές και να ταΐζει τα παιδιά. Όλος ο κόσμος είναι κοντά του και τον βοηθάει. Ο ίδιος φροντίζει τα πάντα. Ακόμα και το μαγείρεμα. Η διανομή κρατάει μέχρι το βράδυ. Ο ήλιος κοντεύει να δύσει κι αυτός σταματημό δεν έχει. Κάποια στιγμή τον πλησιάζει μια μαγείρισσα.

- Πάτερ, σας παρακαλώ, φάτε κι εσείς κάτι, γιατί σε λίγο θα σωριαστείτε κάτω.

Απλώνει το χέρι να πάρει το λίγο φαγητό και την κοιτάζει. Φοράει μια μακριά ποδιά. Τα μαλλιά της είναι δεμένα με μια μαντήλα και τα μανίκια ανασκουμπωμένα.

- Εσείς είστε, εσείς αρχόντισσα;

- Εγώ είμαι, πάτερ μου, εγώ η ταλαίπωρη.

- Παιδί μου, καλά που σε βρήκα. Θέλω να σ' ευχαριστήσω για όλα.

- Εσείς να με ευχαριστήσετε εμένα ή εγώ εσάς; Σήμερα ένωσα άνθρωπος για πρώτη φορά, σήμερα γεννήθηκα. Να εύχεστε, πάτερ μου, να προσεύχεστε και για μας τους πλούσιους. Μη μας ξεχνάτε.

- Παιδί μου, να είσαι πάντα γενναιόδωρη. Είναι ανώτερο το καλό το όνομα παρά ο πολύς ο πλούτος. Άλλη φορά μην περιμένετε έλλειψη σίτου για ν' ανοίξετε τις αποθήκες σας. Μην εκμεταλλεύεστε ανθρώπινες συμφορές. Ότι δίνεις, ο Θεός θα σου το δώσει με άλλον τρόπο και πολύ περισσότερο. Από σήμερα θησαύριζε για την οικογένειά σου θησαυρό στον ουρανό.

Με σεβασμό σκύβει και του φιλά το χέρι και εκείνος την ευλογεί.

«Κύριε, ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα καὶ οὐκ ἐγκατέλιπές με».

Οι προστάτες των μαθητών

Το σχολείο με κουράζει
και πολλές φορές το
βαριέμαι κιόλας!

Οι Τρεις Ιεράρχες σπουδάζοντας
ανακάλυψαν την αγάπη του Θεού
κρυμμένη παντού, στη γλώσσα μας,
στην ποίηση, στα μαθηματικά,
στη φυσική...

Μαμά, σήμερα δεν
έχουμε κανονικό μάθημα!
Γιορτάζουν οι
Τρεις Ιεράρχες!

Ἀπολυτίκιο Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἦχος α΄

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου Θεότητος,
τοὺς τὴν οἰκουμένην ἀκτίσι, δογμάτων θείων πυρσεύσαντας,
τοὺς μελιρρῦτους ποταμοὺς τῆς σοφίας,
τοὺς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας,
Βασίλειον τὸν μέγαν καὶ τὸν θεολόγον Γρηγόριον,
σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τὴν γλῶτταν χρυσορρήμονι,
πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἐρασταί,
συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν·
αὐτοὶ γὰρ τῇ Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Οι Τρεις Ιεράρχες

Στις 30 Ιανουαρίου η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Τριών Ιεραρχών: του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, του Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου και του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Γιατί όμως τους γιορτάζουμε όλους μαζί, αφού ο καθένας έχει και τη δική του ξεχωριστή γιορτή; Επειδή συνέβη το εξής θαυμαστό γεγονός. Πριν από πολλά χρόνια οι Χριστιανοί διαφωνούσαν για το ποιος από τους τρεις Αγίους είναι ανώτερος ενώπιον του Θεού. Είχαν μάλιστα χωριστεί σε Γρηγορίτες, Βασιλείτες και Ιωαννίτες. Τότε, οι Τρεις Ιεράρχες φανερώθηκαν σε έναν σοφό επίσκοπο της εποχής, τον Ιωάννη, και του είπαν: «Εμείς είμαστε κοντά στον Θεό και καμία διαμάχη δεν υπάρχει ανάμεσα μας. Πρώτος μεταξύ μας δεν υπάρχει, αλλά, εάν τον έναν επικαλεστείς, και οι άλλοι δύο θα ακολουθήσουν. Γι' αυτό πρόσταξε όσους φιλονικούν να ειρηνεύσουν, γιατί αυτό ήταν το θέλημα μας, όταν ήμασταν στη γη και τώρα που είμαστε στον ουρανό να υπάρχει ομόνοια μεταξύ των πιστών. Επίσης, καθιέρωσε μια γιορτή κοινή και για τους τρεις κι εμείς θα μεσιτεύουμε στον Θεό για όσους γιορτάζουν τη μνήμη μας εκείνη την ημέρα». Μ' αυτήν την ξεχωριστή επέμβαση των Αγίων σταμάτησαν οι φιλονικίες.

Αναρωτηθήκατε ποτέ, παιδιά, γιατί η Εκκλησία μας όρισε τους τρεις αυτούς Αγίους ως προστάτες των μαθητών, ενώ υπήρξαν κι άλλοι σοφοί και σπουδαγμένοι Άγιοι; Ίσως, γιατί αυτοί οι Άγιοι μας δίδαξαν με το δικό τους παράδειγμα, αλλά και μέσα από τα πολλά έργα που έγραφαν πώς μπορούμε μέσα από τη σοφία του κόσμου να οδηγηθούμε στην αληθινή σοφία του Θεού.

Ας πάρουμε μια μικρή γεύση από την αγιότητα της ζωής του Αγίου Γρηγορίου καθώς για τον Άγιο Βασίλειο μπορείτε να ακούσετε στο cd, ενώ για τον Άγιο Ιωάννη θα μάθετε σε κάποιο άλλο «Γιορτάζω, τραγουδώ, παίζω, δημιουργώ».

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος αγαπούσε πολύ να ζει ως απλός μοναχός μέσα στην ησυχία της ερήμου. Εκεί, μπορούσε να προσεύχεται και να γράφει ποιήματα απερίσπαστος. Όσο όμως αυτός απέφευγε τη δόξα και τις τιμές, τόσο οι πιστοί χριστιανοί τον αναζητούσαν για να τους συμβουλευσει και να τους καθοδηγήσει στην ορθόδοξη πίστη.

Εκείνα τα χρόνια οι αιρετικοί είχαν κατακλύσει τις πόλεις, διαδίδοντας φεύτικες διδασκαλίες για τον Χριστό μας, και προσπαθούσαν να αφανίσουν τους αληθινούς χριστιανούς. Βλέποντας το μεγάλο αυτό κίνδυνο, ο Άγιος Γρηγόριος δέχτηκε ν' αφήσει την ησυχία της ερήμου, για να γίνει Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και να προστατέψει, ως καλός ποιμένας, τα παιδιά της Εκκλησίας από το ψέμα και την αίρεση.

Ο πόλεμος, ωστόσο, και από τις δύο πλευρές ήταν σκληρός. Από τη μια, ο Άγιος Γρηγόριος με όπλο του την προσευχή και την αγάπη για την Εκκλησία και από την άλλη, οι αιρετικοί με τις πονηριές και τις αγριότητες τους. Ποιος άραγε θα έβγαινε νικητής;

Οι πιο φανατικοί αιρετικοί κατάλαβαν ότι, εάν έβγαζαν από τη μέση τον Άγιο Γρηγόριο, η Κωνσταντινούπολη θα ήταν δική τους. Έτσι πλησίασαν έναν φτωχό νεαρό και του είπαν με θράσος:

– Θέλουμε να σκοτώσεις τον Πατριάρχη! Κι εμείς θα σου δώσουμε πολλά χρήματα, ώστε να μη ξαναπεινάσεις. Τα' χουμε κανονίσει όλα. Δεν πρόκειται να σε πιάσουν!

– Σύμφωνα, θα το κάνω! απάντησε αυτός, χωρίς να το καλοσκεφτεί.

Έτσι, την άλλη μέρα, όταν βράδιασε, ο τολμηρός νεαρός τρύπωσε στο ταπεινό σπιτάκι του Αγίου. Ο Άγιος Γρηγόριος, που εκείνη την ώρα προσευχόταν γονατιστός, στράφηκε και κοίταξε τον επισκέπτη γεμάτος πραότητα και αγάπη.

– Τι θα ήθελες παιδί μου; τον ρώτησε ήσυχα.

Ο νεαρός έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα, ανίκανος να προχωρήσει στο έγκλημα που σχεδίαζε. Το μαχαίρι έπεσε από τα χέρια του και δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

– Συγχώρησε με, άγιε γέροντα, ψιθύρισε.

– Ηρέμησε, παιδί μου, το 'χω κιόλας ξεχάσει. Μόνο σε παρακαλώ μην κάνεις πια παρέα με τους αιρετικούς, αλλά να 'ρχεσαι κοντά μου να με βοηθάς κι εγώ θα σε φροντίσω σαν παιδί μου. Από 'κείνη τη στιγμή, λοιπόν, ο νέος άλλαξε ζωή κι έμεινε πιστός κοντά στον Άγιο Γρηγόριο.

Με τέτοιους προστάτες και βοηθούς το διάβασμα γίνεται πανηγύρι!

Ωρα για παιχνίδι!

Χρωμάτισε ό,τι έχει σχέση με τον Άγιο Βασίλειο κόκκινο,
με τον Άγιο Ιωάννη πράσινο και με τον Άγιο Γρηγόριο μπλε.

